

[Udenrigsministeren.]

min opfattelse ikke betyde andet, end at hr. Paysen ønsker, at grænsen ikke må være noget skel mellem mennesker, der føler sig knyttet til samme nationale fællesskab, og kan ikke være nogen udfordring eller nogen illoyalitet mod den stat, i hvilken han tjener. Hvis man vil afskedige hr. Paysen med denne tale som motivering, synes der for almindelig demokratisk tankegang at blive begået et uretfærdigt overgreb. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at således som forholdene ude i verden har formet sig i de senere år, og som vi ønsker at de må forme sig fremover, forekommer det væsentligt og rigtigt, at man lægger så få hindringer i vejen for samkvæmmet over grænsen som muligt, og at man virker til at reducere grænse-skellenes betydning. Hvis mindretallet får lov til at leve i det kulturelle fællesskab, det føler sig knyttet til, mindskes spændingen ved grænsen, og hvis der gribes ind overfor personer, der arbejder for at opnå tålelige forhold ad denne vej, skaber man unødvendig irritation og bitterhed. Hvad der er bygget op i Karlsruhe, kan hurtigt rives ned igen i Slesvig.

Det er med tilfredshed, at man kan notere, at det tyske mindretals blad i Nordslesvig har taget til orde for hr. Paysen i denne sag, fordi der heri ligger et vidnesbyrd om, at det tyske mindretal i Nordslesvig opfatter de grundlæggende demokratiske friheder på samme måde, som vi gør det. Det ville være af stor værdi, om vi på begge sider af grænsen kunne nå til en ensartet opfattelse af, hvad disse grundrettigheder går ud på. Vi må ikke komme i den situation, at vi alle taler om demokrati, men lægger vidt forskellig mening deri.

I denne forbindelse tillægger jeg de indlæg, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft er fremkommet med ved taler i Tyskland og artikler herhjemme, stor værdi som led i bestræbelserne for at nå til en klar forståelse af det demokratiske grundlag, hvorpå meningsbrydninger og den kulturelle udfoldelse i Slesvig må foregå. Vi må kunne komme videre frem ved en diskussion om disse spørgsmål og ved at møde problemerne uden bitterhed og med forståelse af, hvad det betyder for det fremtidige naboforhold mellem Danmark og Tyskland, om de sten, der nu findes på vejen frem til en gensidig forståelse, kan blive fjernet. Fornylig har et nyoprettet grænsepolitisk råd i Flensborg udsendt nogle retningslinier, hvoraf vi her i Danmark kan vedkende os nogle, som er af stor betydning, f. eks. at den enkeltes nationale bekendelse er et samvittighedsspørgs-

mål. Vi må imidlertid tage afstand fra andre. Jeg vil i dag nøjes med at sige, at der består et absolut modsætningsforhold mellem forskellige af de punkter, der er blevet opstillet. Vi vil ikke overse de positive punkter i retningslinierne. De baner vej for bedre forståelse. Andre punkter viser, at der endnu er en lang vej at gå. Vi vil ikke opføre med at kræve en tolerant og fordoms-fri behandling af de dansksindede i Syd-slesvig, en behandling, der yder dem ret og skel. Det vil i afgørende grad bane vejen for det gode naboforhold, som alle her i landet ønsker skal herske ved vor grænse.

På regeringens vegne kan jeg derfor tilsige vore landsmænd fortsat og hel støtte i deres kulturelle arbejde. De vil også kunne regne med, at vi vil gøre, hvad der står i vor magt for at vække forståelse i Tyskland for berettigelsen af deres ønsker om at kunne leve et frit demokratisk liv.

Siden tinget sidst havde lejlighed til en udenrigspolitisk debat, har der fundet en udvikling sted indenfor Europarådet. Ministerkomiteen holdt møde i marts. Her underskrev medlemslandenes udenrigsministre tillægsprotokollen til den europæiske konvention om menneskerettighederne. Det havde været regeringens håb at kunne forelægge såvel selve konventionen som tillægsprotokollen til ratifikation for rigsdagen endnu i denne samling. Som medlemmerne vil vide, må der, for at vi kan underskrive konventionen uden forbehold, finde ændringer sted i den danske lovgivning. Et udvalg under arbejds- og socialministeriet har i længere tid arbejdet med dette spørgsmål, men man er endnu ikke trods bestræbelser derfor kommet igennem de forberedende arbejder vedrørende disse ændringer. Vi har da valget mellem enten at forelægge konventionen med forbehold eller at udsætte ratifikationen endnu en kortere tid. Jeg vil anse det for absolut heldigst, om vi kan få ændret vor lovgivning på dette område, så forbehold ikke bliver nødvendigt, og dette vil antagelig medføre, at vi først ved næste rigsdagssamlings begyndelse kan få konventionen ratificeret.

Ved siden heraf var drøftelserne i ministerudvalget særlig præget af det fundamentale spørgsmål om Europarådets fremtid. I den rådgivende forsamling havde dette problem været indgående behandlet og havde været en medvirkende årsag til, at forsamlingens formand, M. Spaak, nedlagde dette hverv for at blive i stand til mere direkte at kunne deltage i debatterne om Europarådets fremtid.

Der foreligger et forslag fra forsamlingen til en ny statut, som er blevet oversendt til